

MADELEINE WICKHAM

HET
ZWEMFEESTJE

the house of books

Oorspronkelijke titel
Swimming Pool Sunday
Uitgave

A Black Swan Book

Black Swan Books are published by Transworld Publishers, Londen

Copyright © 1997 by Madeleine Wickham

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3078 6

D/2011/8899/47

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gemma en Abigail

*Met dank aan dokter Stephane Duckett van
The Children's Trust, Tadworth, en
Anna Lordon, voor hun deskundige advies.*

I

Het was pas mei, en het was pas tien uur 's ochtends, maar de zon scheen al fel en het gras in de tuin veerde warm en droog onder Katies voeten, en de bries onder haar katoenen jurk voelde zacht en strelend. Katie kon niet stilstaan. Ze had zin om een paar balletsprongen te maken of van het glooiende gazon te rollen en in een hoopje onderaan tot stilstand te komen, maar in plaats daarvan moest ze doodstil blijven staan met elastiek om haar benen dat zo strakgespannen stond dat ze er rode striemen aan zou overhouden. Ze bukte zich en verschoof het elastiek een stukje.

‘Katie!’ Amelia, die net wilde springen, bleef staan en keek kwaad naar haar zusje. ‘Je mag niet bewegen!’

‘Maar het doet pijn! Het zit te strak!’ Katie keek over haar schouder om een glimp van de achterkant van haar kuiten op te vangen en zag een dun rood streepje. ‘Kijk dan! Ik krijg er striemen van!’

‘Nou, ga dan maar iets dichterbij de stoel staan, maar het elastiek moet strak blijven.’

Katie slaakte een theatrale zucht en schoof naar de stoel toe.

Ze speelden met een stoel omdat je drie mensen nodig had om te elastieken en ze maar met zijn tweeën waren. Mammie deed

wel eens mee, maar die had het vandaag te druk en ze was boos geworden toen ze het haar vroegen. Ze hadden dus een stoel naar de tuin moeten slepen en het elastiek om de poten moeten slaan alsof het benen waren. De twee witte, verende lijnen spannen zich nu een centimeter of tien boven het gras. Als Katie er alleen maar naar keek, voelde ze al een opgewonden verwachting. Ze was dol op elastieken. Ze deden het elke pauze op school en tijdens de les stak ze vaak haar hand in haar zak om te voelen of het kluwen elastiek er nog veilig in zat.

‘Zo,’ zei Amelia zakelijk. Ze sprong efficiënt over het strakgespannen elastiek, beet geconcentreerd op haar onderlip en liet haar voeten zorgvuldig op precies de goede plek neerkomen. ‘Erin, erop, eruit, halve draai, kippenkruid,’ zong ze. ‘Erin, erop eruit.’ Ze sprong eruit zonder het elastiek zelfs maar aan te raken.

‘Nu ik,’ zei Katie hoopvol.

‘Nee hoor,’ zei Amelia kattig. ‘Weet je niet hoe elastieken gaat?’

‘Bij mij in de klas,’ zei Katie, en ze trok haar wenkbrauwen hoog op, ‘doen we dat iedereen één beurt krijgt, en dan mag de volgende. Juf Tully zei dat dat het eerlijkste was.’

Amelia was niet onder de indruk. ‘Dat is voor kleuters,’ zei ze. ‘Wij spelen tot je af bent.’

‘Maar jij bent nooit af!’ riep Katie uit. Ze krabde aan de plek op haar been waar het elastiek te strak had gezeten.

‘Jawel, ik maak vast wel een fout,’ zei Amelia vriendelijk. ‘En trouwens,’ vervolgde ze, ‘je weet in elk geval dat jij na mij aan de beurt bent; ik denk niet dat de stoel mee wil doen.’

Katie keek naar de stoel, die welwillend op het gras stond, en giechelde. ‘We kunnen het hem vragen,’ opperde ze, maar Amelia was alweer aan het springen.

‘Erin, erop, eruit, halve draai, kippenkruid.’

Ze moesten buiten blijven spelen tot ze door hun vader werden opgehaald. Niemand wist nog precies hoe laat hij zou komen. Amelia dacht om tien uur, hun moeder dacht om halfelf en

Katie wist zeker dat hij om kwart voor negen zou komen, de tijd waarop de school begon. Ze was zelfs bij de voordeur gaan staan, klaar om te vertrekken, tot het negen uur was geweest en het wel duidelijk was dat hij later zou komen.

Amelia had heel verstandig tegen mammië gezegd dat ze pappië moest bellen om het hem te vragen, maar dat wilde mammië om de een of andere reden niet. Ze wilde pappië nooit bellen. Pappië belde zelf altijd. Hij had in de loop van de week naar mammië gebeld en gezegd dat hij die zondag met de meisjes zou gaan vissen. Vissen! Katie had nog nooit gevestigd. Ze hadden het allebei heel spannend gevonden en hadden alle schepnetjes en emmers die ze in de kelder konden vinden naar boven gehaald. Amelia had zelfs een hengel die ze ooit van opa had gekregen, en ze had gul tegen Katie gezegd dat zij hem samen met haar vast mocht houden. Mammië had twee jampotten voor ze gewassen voor het geval ze kleine visjes mee naar huis wilden nemen, en ze hadden allebei een snoepreep mogen uitkiezen als speciale traktatie bij de lunch.

Maar wat ze allemaal waren vergeten, zelfs mammië, was dat het die zondag Zwemfeestje bij de Delaneys was. Ze konden het Zwemfeestje gewoon niet afzeggen. Het hele dorp kwam, zelfs mensen die eigenlijk niet van zwemmen hielden. Amelia vroeg zich vluchtig af hoe het zou zijn om niet van zwemmen te houden, maar ze kon het zich gewoon niet voorstellen. Iedereen die ze kende, hield van zwemmen: Katie, mammië, zichzelf en zelfs pappië als hij het heel warm had.

Ze hadden gisteren pas aan het Zwemfeestje gedacht, toen ze mevrouw Delaney waren tegengekomen bij het boodschappen doen. Mevrouw Delaney had gevraagd of ze ook kwamen, en mammië had gezegd dat de meisjes dit jaar helaas niet konden komen. Katie was bijna midden op straat in snikken uitgebarsten. Daar was Amelia te groot voor, maar zodra ze in de auto zaten, had ze wanhopig gevraagd: 'Kunnen we niet een andere keer gaan vissen, zodat we morgen naar het Zwemfeestje kunnen?' Mammië had eerst boos 'nee, natuurlijk niet' gezegd. Een-

maal thuis had ze weer nee gezegd, maar ze had eraan toegevoegd dat het heel jammer was. Nog later had ze gezegd dat pappie het misschien wel goed zou vinden en toen ze hen die avond in bed stopte, had ze gezegd dat ze het pappie zou vragen zodra hij er was, en dat hij het vast wel goed zou vinden.

‘Halve draai, kippenkruid!’ Amelia kwam zwaar op het gras neer. ‘Ik stik van de hitte,’ zei ze.

‘Ik ook,’ beaamde Katie snel. ‘Ik heb zó’n zin om te gaan zwemmen.’

‘Ik duik regelrecht het water in,’ zei Amelia. ‘Ik ga niet eens eerst met mijn teen voelen of zo.’

‘Ik ook,’ zei Katie weer. ‘Ik duik er zó in.’

‘Jij kunt niet eens duiken,’ zei Amelia op vernietigende toon.

‘Welles,’ pareerde Katie. ‘Ik heb het op zwemles geleerd. Je gaat op de kant zitten en...’

‘Dat is niet echt duiken.’

‘Welles!’

‘Nietes.’

‘Welles!’ Katies stem werd schrill van verontwaardiging. ‘Dat is wél echt duiken!’

Amelia grijnsde neerbuigend.

‘Ik was de beste van mijn klas!’ gilte Katie. ‘Juf Tully zei dat ik net een ottertje was.’

Het bleef even stil. Toen trok Amelia hooghartig haar neus op en zei: ‘Jakkie.’

‘Hè?’ vroeg Katie niet-begrijpend. ‘Hoezo, jakkie?’

‘Otters zijn jakkie.’ Amelia keek haar zusje tartend aan. Katie beantwoordde haar blik even zwijgend en sloeg toen haar ogen neer. Amelia’s ogen vonkten.

‘Je weet niet eens wat een otter is, hè?’

‘Welles!’

‘Wat is het dan?’

Katie keek Amelia kwaad aan terwijl ze beelden voor haar geestesoog zag die half verzonnen waren. Had juf Tully haar wel echt verteld wat een otter was? *Otter*. Hoe klonk dat? Ze zag

blauwgroen water voor zich, zilverige strepen licht en een soepel lijfje dat in een volmaakte duik door het water flitste.

‘Het is een soort bloemenelf,’ zei ze uiteindelijk. ‘Maar dan een waterelf. Hij woont in het water en hij is helemaal blauw en groen.’

‘Nee, dat is het niet!’ kraaide Amelia. ‘Katie Kember, je weet er niets van!’

‘Nou, wat is het dan?’ gilde Katie kwaad.

Amelia bracht haar gezicht dicht bij dat van Katie. ‘Het is een beest. Het is helemaal glibberig en harig, met slijmerige zwemvliezen. Dát ben jij. En jij dacht dat je een waterelf was!’

Katie zakte op het gras. Het kwam niet in haar op Amelia niet te geloven. Amelia verzon zelden iets.

‘Ik heb geen slijmerige zwemvliezen,’ zei ze met een beverig stemmetje, ‘en ik ben niet helemaal harig. Ik heb gewoon haar.’ Ze streek haar glanzende bruine pony naar achteren en keek Amelia met tobbige blauwe ogen aan.

Amelia ging door de knieën. ‘Nee, maar otters kunnen heel goed zwemmen,’ zei ze. ‘Ik denk dat juf Tully dat bedoelde.’

‘Ja, dat bedoelde ze,’ zei Katie, die meteen opfleurde. ‘Ik ben de beste van de klas met zwemmen, hoor. Een paar andere kinderen hebben nog zwemvleugeltjes.’

‘Een jongen bij mij in de klas heeft ook nog armbandjes,’ gniffelde Amelia, ‘en die is al negen.’

‘Negen!’ herhaalde Katie minachtend. Ze was zelf nog maar net zeven, maar ze zwom al sinds de vorige zomer zonder vleugeltjes.

Opeens hoorden ze een auto voor het huis stoppen.

‘Pappie!’

‘Pappie!’

Ze renden allebei om het huis heen en zagen hun vader uit de auto stappen, nog net zo lang als altijd, in een korte broek en een blauwgeruit overhemd dat er heel oud uitzag. Hij had iets vertrouwds, maar ook iets vreemds, wat maakte dat Amelia bleef staan en haar blik afwendde. Katie wrong zich langs haar heen.

‘Pappie!’ juichte ze. Hun vader draaide zich om en glimlachte, en zoals te verwachten viel, barstte Katie prompt in huilen uit, rumoerig en met veel tranen.

Louise Kember zat in haar mooie keuken te wachten tot Barnaby binnenkwam. Ze had de auto horen aankomen, ze had gehoord dat de meisjes naar hun vader toe holden om hem te begroeten en nu hoorde ze Katies gesmoorde snikken. Barnaby was nu bijna vijf maanden het huis uit, maar Katie hilde nog steeds elke keer wanneer hij aankwam of wegging. En elke keer leek een hand Louises hart samen te knijpen tot haar borst zich weer vulde met een pijnlijk schuldgevoel.

Ze hadden toch tegen haar gezegd dat ouders veel beter uit elkaar konden gaan dan bij elkaar blijven als ze toch alleen maar ruzie hadden? In die verschrikkelijke kerstvakantie toen haar ruzies met Barnaby hun hoogtepunt hadden bereikt, toen haar frustraties en zijn verdenkingen alles hadden gekleurd wat ze deden, elk gebaar hadden beoedeld en elke schijnbaar onschuldige opmerking een dubbele bodem hadden gegeven, was ze ervan overtuigd geweest dat de breuk uiteindelijk een opluchting voor iedereen zou betekenen. Voor Barnaby en haar zeker, maar ook voor de meisjes.

Larikshoeve was niet groot genoeg voor twee schreeuwende ouders en twee slapende kinderen; Barnaby en zij waren meer dan eens in het heetst van de strijd onderbroken door een kind met een wit gezicht in een witte nachtopon bij de keukendeur. Dan wierpen ze elkaar verwijtende blikken toe, zetten snel een sussende stem op, schonken een glas water in en praatten vrolijk tegen meneer Teddy of mevrouw Konijn. Daarna gingen ze onvermijdelijk naar boven met wie van de meisjes het ook was, schutterig samen, om het kind in te stoppen en op hun tenen de kamer uit te lopen alsof ze weer een pasgetrouwd stel waren, stapelgek op hun eerste kind.

De schijn werd nog even opgehouden. Ze zweefden samen de trap af op een wolk van welbewuste goedheid om aan het beeld

van de gelukkige, liefdevolle, tevreden ouders te voldoen, maar beneden in de keuken hingen de schimpscheuten nog zwaar in de lucht. De glimlach bestierf hun op de lippen. Barnaby mompelde iets onverstaanbaars over nog even snel een glas drinken in The George en Louise liet het bad vollopen en huilde gefrustreerd in het warme, schuimende water. Tegen de tijd dat Barnaby terugkwam, lag zij al in bed. Soms hield ze zich slapend, soms ging ze rechtop zitten, klaar om precies te zeggen wat ze wilde zeggen, maar Barnaby wuifde haar toespraken altijd weg.

‘Ik ben er te moe voor, Lou,’ zei hij dan. ‘Het is morgen een drukke dag. Kan het niet wachten?’

‘Nee, mijn leven kan niet wachten,’ had ze hem een keer toegebeten. ‘Het staat nu al tien jaar in de wacht.’ Maar Barnaby was zich al op de automatische piloot aan het uitkleden, zag niets meer en dacht niets meer, en hij had niet eens iets teruggezegd. Louise had hem vertwijfeld en woedend aangekeken.

‘Luister naar me!’ had ze gekrijst. Ze was de kinderen vergeten, alles vergeten, behalve haar behoefte gehoord te worden. ‘Als je echt van me hield, zou je wel naar me luisteren!’

Barnaby had verbluft opgekeken. ‘Ik hou echt van je,’ had hij zacht en verbolgen gezegd terwijl hij zijn broek opvouwde. ‘Je weet best dat ik van je hou.’ Toen had hij zijn blik afgewend.

Louise had haar ogen ook neergeslagen, want ze wist best dat Barnaby van haar hield. Alleen was de wetenschap dat hij van haar hield niet genoeg meer.

Katie zat naast Barnaby in de berm op het gras. Hij had een arm om haar heen geslagen en ze schokte nog na, maar haar tranen waren gedroogd. Aan Barnaby’s andere kant zat Amelia, die zelf ook wel wilde huilen, maar zich daar veel te groot voor voelde.

‘Dat is al beter,’ zei Barnaby. Hij drukte zijn dochters stevig tegen zich aan, zodat ze met hun gezicht werd platgedrukt tegen zijn overhemd. Katie begon al snel te spartelen.

‘Ik krijg geen lucht,’ hijgde ze theatraal. Amelia zei niets. Ze voelde zich veilig, zo stevig tegen pappie aan, in zijn geur en luis-

terend naar zijn lach. Ze werden natuurlijk ook vaak door mammi geknuffeld, maar dat was niet hetzelfde. Dat was niet zo... knus. Er drukte een knoopje van pappies overhemd in haar wang en haar nek zat een beetje verdraaid, maar toch had ze de hele ochtend veilig in pappies omhelzing kunnen blijven zitten.

Barnaby liet hen echter los en pakte iets uit de auto.

‘Pak aan, jullie,’ zei hij terwijl hij beide meisjes een pakje in de schoot wierp. ‘Onmisbaar gerei voor deze dag.’ Katie en Amelia pakten hun cadeautjes uit en Barnaby keek met een voldane glimlach op zijn gezicht toe. Voor Katie had hij een kleine telescopische hengel gekocht, en voor Amelia, die al een hengel had, een mooi viskoffertje.

Katie was het eerst klaar met uitpakken. Ze kraaide van blijdschap en sprong op.

‘Joeperdepoepie! Een echte hengel! Jij mag je vieze oude hengel houden, Amelia!’

Maar Amelia keek in een plotseling besef op van haar viskoffertje en zei angstig: ‘Hoe moet het nou met het zwemmen?’

‘Nou,’ zei Barnaby luchtig, ‘ik ben bang dat je dat aan de vissen zult moeten overlaten, maar misschien mag je pootjebaden.’

‘Nee, gekkie!’ Katie liet haar hengel op het gras vallen en rende naar Barnaby toe. ‘Het is Zwemfeest bij mevrouw Delaney! Mogen we daarheen in plaats van het vissen?’

Barnaby probeerde zijn schrik te verbergen. ‘Wat? Hebben jullie geen zin om te vissen?’

‘Ik wil zwémmen,’ zei Katie met klem. ‘Het is zo héét!’ Om haar woorden kracht bij te zetten, waaierde ze met de rok van haar jurk over haar benen. Het was een roze-met-wit gestreepte jurk die Barnaby bekend voorkwam; een afdankertje van Amelia, begreep hij. Plotseling zag hij een kleinere Amelia voor zich die in die jurk naar een verjaardagspartijtje ging, opgewonden en met een cadeautje tegen zich aangeklemd, terwijl een nog kleinere Katie jaloers toekeek vanaf de trap.

‘Mammie zei dat je het niet erg zou vinden,’ zei Amelia vleierend. Ze probeerde Katie met een blik duidelijk te maken dat ze

haar mond moest houden. Als ze niet oppaste, maakte ze pappie boos en dan was de kans dat ze mochten zwemmen helemaal verkeken. ‘We zouden volgende week kunnen gaan vissen,’ stelde ze voor. Toen schoot haar plotseling iets te binnen. ‘En bedankt voor het mooie cadeau,’ voegde ze er snel aan toe.

‘Ja, dank je wel, pappie,’ zei Katie gauw. Ze pakte haar hengel en aaide er liefdevol over. ‘Voor mijn mooie hengel.’ Ze keek op. ‘Maar mogen we vandaag gaan zwemmen? Alsjeblieft? Alsjeblíéft?’

‘Ik weet het nog niet,’ zei Barnaby, die zijn best deed om niet kwaad te worden. ‘Ik zal het met mammie bespreken.’

Louise was onwillig begonnen met koffiezetten, wachtend op het moment dat Barnaby binnen zou komen. Ze bewoog zich sierlijk door de keuken, met een nonchalante halve glimlach op haar lippen. Ze keek voldaan naar de mooie sjablons van sinaasappelbomen die ze een week eerder op de grenenhouten achterdeur had gestempeld. Ze fleurden de keuken echt op, vond ze, zeker in combinatie met de nieuwe gordijnen vol oranje en gele bloemen. Hierna wilde ze de trapleuningen sjabloneren, en misschien zelfs de woonkamer. Ze woonde nu tien jaar in Larikshoeve en het was altijd mooi geweest, op een voorspelbare, ouderwetse manier, maar Louise was nu vastbesloten het om te toveren in iets anders en nog mooiers, iets waarmee ze bewonderende blikken zou oogsten.

Ze hoorde Barnaby’s zware voetstappen in de hal en keek snel om zich heen, alsof ze nog eens bevestiging zocht voor het beeld dat ze hem wilde laten zien: een gelukkige, tevreden, zelfstandige vrouw die zich thuis voelde in haar eigen mooie keuken.

Desondanks wendde ze zich af toen Barnaby dichterbij kwam en zette de koffiemolen aan. Met een licht bevende hand drukte ze op het deksel, en het mechanische gekrijs overstemde zijn begroeting.

‘Louise!’ Nadat ze haar hand had opgetild en de herrie was gestopt, klonk Barnaby’s stem agressief luid. Louise draaide zich

langzaam om. Er welde een scheut angstige emotie in haar op, maar het gevoel zakte vrijwel meteen.

‘Hallo, Barnaby,’ zei ze afgemeten.

‘Wat is dat voor flauwekul over zwemmen?’

Barnaby hoorde hoe bars hij klonk en besepte dat hij het niet goed speelde; in plaats van kwaad uit te vallen, had hij zijn vraag op redelijke toon moeten stellen, maar hij voelde zich opeens diep gekwetst. Hij had het vistochtje met zorg uitgestippeld en zich er al op verheugd sinds hij op het idee was gekomen. Zijn dochters konden er niets aan doen dat ze het plan zo achteloos hadden verworpen, want het waren maar kinderen. Louise had echter beter moeten weten. Terwijl hij naar haar keek, zoals ze daar half afgewend stond, haar gezicht verborgen achter blonde laagjes haar, voelde hij een boze rancune groeien. Probeerde ze hem de weinige tijd die hij met de meisjes had ook nog eens af te pakken? Zette ze zijn kinderen tegen hem op? Een open wond diep in zijn binnenste begon te kloppen. Zijn ademhaling werd gejaagd.

Louise keek met een ruk om, zag de beschuldiging op Barnaby’s gezicht en bloosde.

‘Het is geen flauwekul,’ zei ze met enige stemverheffing. ‘Ze willen bij de Delaneys zwemmen.’ Ze zweeg even. ‘Ik kan het ze niet kwalijk nemen. Het wordt een snikhete dag.’

Ze tikte de gemalen koffie uit de molen in een cafetière en schonk er heet water op. Een heerlijk aroma vulde de keuken.

‘Mammie!’ snerpte Katies stem uit de gang. ‘Mogen we iets drinken?’ Er klepperden sandalen over parket en opeens stonden de meisjes in de keuken.

‘Ik schenk wel wat Roosvicee voor ze in,’ zei Barnaby.

‘Toevallig hebben we geen Roosvicee meer in huis,’ zei Louise. Barnaby verstijfde met zijn hand naar het keukenkastje geheven. ‘Geef ze maar water,’ vervolgde Louise.

‘Wat is er mis met Roosvicee?’ vroeg Barnaby verbolgen, en hij wierp Amelia een snelle, bemoedigende glimlach toe.

‘Wat is er mis met Roosvicee?’ viel Amelia hem bij.

Louise negeerde Barnaby. ‘Het is slecht voor je tanden,’ zei ze tegen Amelia. ‘Dat weet je best.’

‘Wat is er mis met Roosvicee?’ zei Amelia nog eens terwijl ze tegen een kast leunde.

‘Ik wil Roosvicéé,’ zei Katie.

‘Ik kan het ze niet kwalijk nemen,’ zei Barnaby.

‘Of Tango,’ zei Katie, die zich gesteund voelde. ‘Of Sprite. Ik ben gék op Sprite...’

‘Al goed!’ viel Louise uit, en opeens was het stil. Louise viste in de pot met kleingeld op het werkblad.

‘Schiet op, jullie, ga maar naar de winkel van mevrouw Potter en koop een blikje frisdrank.’ Katie en Amelia keken haar onzeker aan. ‘Schiet op,’ herhaalde Louise. Haar stem beefde een beetje. ‘Omdat het zo warm is. Een verwennerijtje. Op het gras blijven en meteen terugkomen.’

‘En gaan we dan zwemmen?’ vroeg Katie.

‘Misschien,’ zei Louise, die Amelia wat geld gaf. ‘Dat hangt ervan af wat pappie zegt.’

De meisjes gingen weg en het was stil in de keuken. Louise duwde langzaam het filter van de cafetière naar beneden, met op elkaar geklemde lippen. Ze keek even peinzend naar het glanzend verchromde deksel voordat ze opkeek. ‘Barnaby,’ zei ze toen gedecideerd, ‘ik zou het op prijs stellen als je niet álles wat ik doe ondermijnde.’

‘Dat doe ik niet!’ kaatste Barnaby kwaad terug. ‘Hoe kon ik weten dat jij opeens iets tegen Roosvicee hebt? Hoe moest ik dat in godsnaam weten?’ In de stilte die viel, schonk Louise de dampende koffie in mokken.

‘En trouwens,’ vervolgde Barnaby, die zich met een plotseling oplaaiende wrok de reden voor zijn woede weer herinnerde, ‘ik zou het op prijs stellen als jij geen inbreuk maakte op mijn tijd met de meisjes.’

‘Dat doe ik helemaal niet! Hoe kom je erbij? Zij willen zwemmen, niet ik!’

‘O, dus jij gaat niet zwemmen?’

‘Toevallig ga ik waarschijnlijk wel,’ zei Louise, ‘maar ik was niet van plan de meisjes mee te nemen.’

‘Jij neemt liever iemand anders mee, hè?’ zei Barnaby onverwacht honend. ‘Wie kan dat nou zijn?’

Louise liep rood aan. ‘Dat is onder de gordel, Barnaby.’

‘Helemaal niet!’ Barnaby’s stem bleef aanzwellen. ‘Als jij met je minnaar wilt zwemmen, wil ik je niet in de weg staan.’

Voordat Louise er iets aan kon doen, gleden haar ogen naar een nieuwe, glanzende foto die ze net op het prikbord achter de deur had gehangen. Barnaby volgde haar blik. Zijn hart sloeg onaangenaam over. Het was een foto van een glimlachende Louise naast een elegante jongeman met een gladde bruine huid en glanzend zwart haar op het bordes van een voornaam uitziend gebouw dat Barnaby niet kende. Ze droegen allebei avondkleding, Louise had een zijdeachtige blauwe jurk aan die Barnaby nog nooit had gezien, de man een smokingjasje. Zijn lakleren schoenen waren onberispelijk gepoetst en de goedverzorgde glans van zijn haar deed zelfbewustheid vermoeden. Terwijl Barnaby ernaar keek, niet in staat zijn blik af te wenden, werd zijn hart zwaar van wanhoop en weerzin. Hij nam de foto verbitterd op, alsof hij details zocht, aanwijzingen; hij deed zijn best om niet te zien hoe opgewonden en blij Louise keek terwijl ze daar met een vreemde man op een onbekende plek naar een onbekende fotograaf glimlachte.

Toen draaide hij zich in een snelle beweging om naar Louise. ‘Je hebt je haar eraf.’

Louise, die iets agressievers had verwacht, keek verbaasd op.

‘Ja,’ zei ze, en haar hand vond haar hals. ‘Vind je het mooi?’

‘Het maakt je... sexy.’

Barnaby klonk zo mistroostig dat Louise een glimlach niet kon onderdrukken.

‘Dat is toch juist goed? Wil je niet dat ik er sexy uitzie?’ Ze begaf zich op glad ijs, maar Barnaby hapte niet. Hij keek haar alleen maar aan met zijn treurige blauwe ogen.

‘Je ziet eruit als iemand anders idee van sexy, niet het mijne.’

Louise, die met haar mond vol tanden stond, nam een slokje koffie en Barnaby zakte verslagen onderuit in zijn stoel.

Zo bleven ze een paar minuten zitten, in een bijna gemoedelijke stilte. Louises gedachten maakten zich geleidelijk los van de situatie en zweefden doelloos door haar hoofd, als stofjes in de zon, snel wegstuiterend wanneer ze per ongeluk iets raakten wat te pijnlijk of te zwaarwichtig was. Terwijl ze van haar koffie nipte met de warme zon op haar gezicht, kon ze bijna alles vergeten. Intussen riep Barnaby tegen wil en dank een beeld op van Louise in een paar sterke, in een smokingjasje gestoken armen: dansend, zwierend, lachend, gelukkig – hoe kón ze?

Er werd aan de achterdeur gerammeld. Louise keek op. Katies stralende gezicht dook op achter het keukenraam. Ze hield triomfantelijk een glimmend blikje omhoog. De achterdeur zwaaide open en Amelia stormde de keuken binnen. ‘We hebben een lift gekregen van mevrouw Seddon-Wilson,’ vertelde ze buiten adem. ‘Ze vroeg of we ook gingen zwemmen.’

‘En wij hadden bijna ja gezegd,’ vulde Katie aan. Ze huppelde naar Barnaby toe. ‘Gaan we, pappie? Gaan we zwemmen?’

‘We hebben het er nog niet over gehad,’ zei Louise snel.

‘Dat kán niet!’ zei Katie perplex. ‘We zijn helemaal naar de winkel geweest om fris te halen... Ze hadden geen Sprite,’ voegde ze er spijtig aan toe, ‘maar ik heb Fanta genomen.’ Ze liet haar blikje aan Louise zien. ‘Wil jij het voor me openmaken?’

‘Straks,’ antwoordde Louise afwezig.

‘Gaan we zwemmen, mammie?’ vroeg Amelia gespannen. ‘Mevrouw Seddon-Wilson zei dat het geweldig leuk zou worden.’

‘Gewéldig leuk,’ praatte Katie haar zus na, ‘en ik heb haar over mijn nieuwe badpak verteld en ze zei dat het heel mooi klonk.’

‘Nou, Barnaby?’ Louise zette een kordate, zakelijke stem op. ‘Mogen ze zwemmen?’

Barnaby keek op. Zijn gezicht was rood. ‘Ik vind dat de meisjes en ik gewoon volgens plan moeten gaan vissen,’ zei hij vast-

beraden. Hij keek naar Katie. ‘Kom op, Katje. Heb je geen zin om je nieuwe hengel uit te proberen?’

‘Jawel,’ zei Katie eerlijk. ‘Ik wil wel vissen, maar ik wil óók zwemmen.’

‘Maar je zwemt elke week al op school,’ zei Barnaby, die zijn best deed om niet al te bazig te klinken.

‘Dat weet ik wel, pappie,’ zei Amelia in een poging haar vader te vermurwen, ‘maar dit is anders. Het is het Zwemfeestje, en dat is het maar één keer per jaar.’

‘Nou, weet je wat?’ zei Barnaby met een brede glimlach. ‘Ik zal Hugh vragen of hij ons een andere keer wil uitnodigen om te komen zwemmen, alleen wij drietjes. Wat denk je daarvan?’

Amelia keek naar beneden en zwaaide met haar voet. ‘Dat is niet hetzelfde,’ zei ze vrijwel onverstaanbaar.

Barnaby’s opgewektheid maakte plaats voor woede. ‘Waarom niet?’ brulde hij. ‘Waarom moeten jullie per se vandáág gaan zwemmen? Wat mankeert jullie toch?’

Louises ogen schoten vuur. ‘Dat de meisjes op een warme dag lekker willen zwemmen met hun vriendjes, wil niet zeggen dat ze iets mankeren,’ zei ze ijzig. Ze legde een bezitterige hand op Amelia’s schouder. Amelia sloeg haar ogen neer. Katie barstte plotsklaps in snikken uit.

‘Ik ga wel met je vissen, pappie! Ik ga met je mee! Waar is mijn hengel?’ Ze prutste aan de achterdeur en rende de tuin in.

‘O, super,’ zei Louise vinnig. ‘Tja, als jij ze wilt chanteren om met je mee te gaan, moet je dat vooral doen.’

‘Hoe durf je!’ Barnaby snakte naar adem van woede. Hij was donkerrood aangelopen en er parelde zweet op zijn voorhoofd. ‘Het is absoluut geen chantage. Katie wil mee vissen. Dat had Amelia ook gewild, als jij niet...’

‘Als ik niet wat?’ Louise verstevigde haar greep op Amelia’s schouder. ‘Nou, Barnaby?’

Barnaby keek naar hen, moeder en dochter, en opeens leek hij net een geslagen hond. ‘Niks,’ zei hij zacht.

De achterdeur ging open en Katie kwam binnen, met in haar

ene hand haar hengel en in de andere een warrig kluwen elastiek. ‘Ik kon mijn elastiek bijna niet vinden,’ zei ze hijgend.

‘Weet je zeker dat je wilt vissen?’ vroeg Louise zonder acht te slaan op de blik die Barnaby haar toewierp.

‘Ja, heel zeker,’ zei Katie gewichtig. ‘En trouwens, ik heb mijn badpak aan onder mijn jurk, dus ik kan met de visjes zwemmen.’

Barnaby wilde iets zeggen, maar hield zich in.

‘Goed dan,’ zei Louise. ‘Nou, tot later dan maar.’ Ze keek Barnaby aan. ‘Niet al te laat.’

Barnaby glimlachte vriendelijk naar Amelia. ‘En jij, Amelia?’ vroeg hij. ‘Wil je mee vissen?’

Amelia bloosde en keek vragend van Louise naar Barnaby. ‘Niet echt,’ zei ze kleintjes. ‘Ik wil zwemmen. Vind je het heel erg, pappie?’

Barnaby’s vrolijke gezicht betrok amper. ‘Tja,’ zei hij bedachtzaam, ‘ik zou het natuurlijk heel fijn vinden als je met ons mee-
ging, maar niet als je liever gaat zwemmen. Je moet gewoon doen wat je het leukst vindt.’

‘Ik vind vissen het leukst,’ verkondigde Katie, en ze stak haar hengel in de lucht. ‘Zwemmen is stom.’

‘Maar je bent dol op zwemmen,’ bracht Louise er tegen in.

‘Nu niet meer,’ pareerde Katie. Ze keek naar Barnaby. ‘Pappie en ik vinden zwemmen stom, hè, pappie?’

Louise klemde haar lippen op elkaar. ‘Goed, Katie,’ zei ze, ‘je bent een grote meid, je mag zelf kiezen. Ik hoop alleen maar dat het je niet zal berouwen.’

‘Wat is berouwen?’ vroeg Katie prompt.

‘Dat is als je terugkijkt op iets wat je hebt gedaan,’ legde Barnaby uit, ‘en er dan spijt van hebt. Dat zal jou toch niet overkomen, Katje?’

Maar Katie luisterde al niet meer. Ze deed haar vogelkooidans door de keuken, met de hengel in plaats van haar vogelkooi. Onder het dansen neuriede ze de melodie.

‘Het zal ons niet berouwen dat we gaan zwemmen,’ zei Amelia dapper. ‘Nee toch, mammie?’

‘Nee,’ zei Louise, ‘dat denk ik niet. Katie, sta eens stil en ga met papppie mee.’

Katie bleef met haar voet nog naar voren wijzend staan. ‘Het zal mij niet berouwen dat ik ben gaan vissen,’ zei ze.

‘Je hebt het nog niet eens gedaan,’ wees Amelia haar terecht.

‘Nou en?’ zei Katie bot.

‘Kom op,’ zei Barnaby ongeduldig. ‘Naar de auto, Katie.’ Hij lachte naar Amelia. ‘Ik zie je vanavond weer,’ zei hij, ‘en dan kunnen we elkaar over onze dag vertellen.’

Toen hij weg was, begon Amelia’s onderlip te trillen. Ze voelde zich opeens heel onzeker van zichzelf. De keuken leek leeg en stil nu papppie en Katie weg waren, en ze wist niet meer of ze wel de goede keus had gemaakt. Ze keek vragend om een geruststellende blik naar mammie, maar die staaarde naar iets op het prik-bord. Amelia volgde haar blik naar de foto van mammie met Cassian.

‘Komt Cassian ook naar het zwemmen, mammie?’ vroeg ze met een beverig stemmetje.

Louise keek als door een wesp gestoken haar kant op. ‘Nee!’ zei ze. Toen ze Amelia’s gespannen gezicht zag, vervolgde ze vriendelijk: ‘Nee, die zit in Londen.’

‘O.’ Amelia wist niet goed waarom, maar dit weetje maakte dat ze zich iets minder schuldig voelde dat ze met mammie ging zwemmen in plaats van met papppie ging vissen. ‘O,’ zei ze nog eens, en er brak een glimlach door op Louises gezicht.

‘We krijgen dus een heerlijke dag met zijn tweetjes,’ zei ze. ‘Lekker zwemmen en bruin worden. Mammie en Amelia. Heb je er zin in?’

Amelia zag een heerlijk beeld voor zich: een blauw zwembad, glinsterend in de zon, en in het midden dreef zijzelf, moeiteloos. Ze keek blij op naar Louise.

‘Ja, ik denk het wel,’ zei ze.

‘Nou, ga dan maar gauw je spullen pakken,’ zei Louise opgewekt. ‘We moeten alles uit de dag halen wat erin zit.’

Amelia klepperde op haar sandalen de keuken uit en stommel-

de de smalle trap op. Louise volgde haar iets bedaarder, vrolijk in zichzelf neuriënd en zich afvragend welk zonnehoedje ze mee zou nemen. Ze deed haar uiterste best om de herinnering aan Barnaby's verontwaardigde, boze, gekwetste gezicht te verdrijven.